

“Ο μικρόκοσμος του εαυτού μας”

/ [Γνώμες](#)

Του Πρωτ. π. Π. Μαριάτου

Λίγες μόνον ημέρες έμειναν, χριστιανοί μου, για να άνεβεΐ ο Κύριος τόν μαρτυρικό Του δρόμο στόν Γολγοθά.

Καί άρχισε -σαφέστερα από κάθε άλλη φορά- να προλέγει στους Μαθητές τά «μέλλοντα Αύτῳ συμβαίνειν»: Τήν παράδοσή Του στά χέρια ανόμων, τούς έμπαιγμούς, τήν μαστίγωση, τούς έμπτυσμούς, τόν Σταυρικό θάνατο. Άλλά καί τήν Άνάστασή Του τήν τρίτη ήμέρα.

Οι Μαθητές, πιθανόν, δέν κατανοοῦσαν τά λεγόμενα. Έξακολουθοῦσαν να νομίζουν πώς ο Κύριός τους -παντοδύναμος, όπως Τόν είχαν γνωρίσει- θά άνέβαινε στόν θρόνο τοῦ Ίσραήλ. Καί δύο έξ αὐτῶν (πιθανῶς οί νεώτεροι), τά άδέλφια Ίάκωβος καί Ίωάννης Τοῦ ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες. Ο Ίησοῦς, άφοῦ τούς προειδοποίησε για τό ποτήριο καί τό βάπτισμα τοῦ Μυστηρίου, πού θά άνέμενε τούς άκολουθους Του, βρῆκε άφορμή να κατακρίνει τήν επιδίωξη τῆς κοσμικῆς δύναμης.

Τούς υπενθύμισε αὐτό πού οί ίδιοι ἤξεραν : πώς εκείνοι πού έξουσιάζουν τούς

λαούς κάνουν κακή χρήση τῆς ἐξουσίας τους καταδυναστεύοντας τούς ἀνθρώπους. Γιά τούς Μαθητές Του, ὅμως, ἄλλος ὀφείλε νά εἶναι ὁ τρόπος: ὅποιος θέλει νά εἶναι μέγας νά γίνει ὑπηρέτης τῶν ἄλλων. Καί ὅποιος θέλει πρωτοκαθεδρίες νά φέρεται σάν δοῦλος. Γιατί καί ὁ «υἱός τοῦ ἀνθρώπου» – ὅπως συνήθιζε νά ἀποκαλεῖ τόν ἑαυτό Του- δέν ἦλθε στόν κόσμο γιά νά ὑπηρετηθεῖ, ἀλλά γιά νά ὑπηρετήσῃ· μέχρι σημείου νά δώσει καί τήν ζωή Του γιά χάρη τῶν πολλῶν.

Ἀγαπητοί Χριστιανοί μου, βλέπουμε πῶς μέσα στόν στενό κύκλο τῶν Μαθητῶν, ὑπῆρχαν σπέρματα ματαιοδοξίας. Ἐνῶ ὁ Κύριος τούς μιλοῦσε δραματικά γιά τήν μεγάλη Θυσία Του, δύο ἀπ' αὐτούς ἐγκλεισμένοι στόν μικρόκοσμο τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἀνυποπτοι γιά ὅσα γεγονότα ἔτρεχαν, ἀνυποψίαστοι γιά τά κοσμογονικά συμβαίνοντα καί ἰδιοτελεῖς στήν ματαιοδοξία τους, ζητοῦσαν θρόνους καί παραθρόνους.

Μήπως καί 'μεῖς φροντίζουμε πάνω ἀπ' ὅλα γιά τήν φτώχη μας καλοπέραση, γιά τήν κοντόφθαλμη ὑλική μας εὐημερία, τόσο τήν θεμιτή (τροφή, στέγη, υἰεία, κ.λπ.), ὅσο καί τήν ἀθέμιτη (τήν ἀνάδειξή μας σέ βάρος ἄλλων, τό ἐγωτικό μας ἀλάθητο, τήν ἰσχυρογνωμοσύνη μας, κ.λπ.); Ὅλα αὐτά μαρτυροῦν ἀδιαφορία γιά τούς ἄλλους, γιά τό πλῆθος τῶν ἀδελφῶν μας, ἁμαρτωλῶν καί μή.

Μήπως θά ἔπρεπε -φεύγοντας ἀπό τό κέλυφος τοῦ ἐγώ μας- νά ἀνοιχτοῦμε στόν κόσμο, χωρίς νά εἴμαστε «ἐκ τοῦ κόσμου»;...

Μέ χαμόγελο, μέ αἰσιοδοξία, μέ συγχωρητικότητα, μέ καταλλαγή, μέ μακροθυμία. Ἀδιαφορώντας ἔστω γιά τόν ἑαυτό μας. Καί, κυρίως, γιά τό «σαρκίο» μας. Δίνοντας αὐτό πού μόνο ἔχουμε ὡς ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ : Τήν ἀγάπη τῶν ἔργων καί τῆς μικρῆς μας θυσίας.